

christelijken term „overgave“. Overgave aan den dood en aan het leven — noch berusting, noch Stoische gelatenheid, maar een aanvaarding, die in hoogste instantie berust op het besef, dat ook de wereld der fenomenen rust in den Oneindige, die bouwt en breekt en weet waarom.

Of de moeder uit „Op den rand“ die synthese te vinden weet? Ik twijfel eraan — te weinig schijnt zij zich bewust, dat alleen voor den religieusen mensch deze overgave mogelijk is.

Waarmee het probleem van „de opvoeding tot leven en dood“ onbreikbaar gekoppeld is aan dat van de religieuze opvoeding. En over dat geweldigste aller paedagogische problemen is nog nimmer het verlossende woord gesproken.

D. L. DAALDER.

***

Pagekop-serie. *Huismus*, door Willy Pétilion.

HOE kan nu de uitgever Holkema en Warendorf zoo'n onwelluidenden en geforceerden serie-naam kiezen. Pagekopi! Ik heb eens bij 'm uitgegeven en toen heette de serie „Ons boekenplankje“.

Het boek is alleraardigst. Maar zeker niet voor kinderen. Minstens voor meisjes van 16—18 jaar. En zoo boeiend en vlot verteld met *wezenlijken inhoud* — ach, dat men zelfs dat in een boek moet prijzen! Een boek zonder wezenlijken inhoud lijkt een contradictio in terminis en tòch!

Onder de jonge meisjes kan dit boek heel veel goed stichten. Het staat haar voor oogen, hoe vreeselijk een meisje te pas kan komen, dat zonder eenig idee of zelfs maar eenige belangstelling voor de huishouding, trouwt. Wat ik Willy Pétilion wel eens kwalijk neem is, dat ze de avonturen, neen, de misdaden harer getrouwde heldin vertelt, alsof ze er plezier in heeft. En nu ben ik bang, dat die nesten van 16—18 jaar daar óók plezier in gaan krijgen. Hier loopt alles goed af, al had 't maar een haar gescheeld en al komt er zelfs een oogenblik, dat de getrouwde, diep beledigd, maar toch ook wel ongelukkig, den haard van haar man verlaat. En waarom komt 't in orde? Omdat de *Huismus* klaar staat, het schattige andere zusje, die wonderen op huishoudelijk gebied verricht — omdat de *Huismus* blijft klaar staan, altijd maar weer opnieuw. En als 't verhaal eindigt, gaat de getrouwde storzevoos met haar kindje en het dienstmeisje harer moeder naar haar man toe, in Duitsland, om daar in een gemeubileerd huisje hem te laten herstellen van zijn ongeluk op zijn vliegtocht gekregen —

Zonder de *Huismus* gaat ze, want de *Huismus* heeft zich in dien tijd verloofd, en ik verzeker u, de eene zwager zal heel wat beter af zijn dan de andere.

Zonder de *Huismus* gaat ze, en het verhaal is uit, maar je vreesat het allerergste!

Willy Pétilion schrijft gezellig en zet vlot in elkaar. Maar ze moet zich toch hoeden voor overdrijvingen, die we uit de Engelsche jeugdboeken hebben overgenomen: „Op mijn fiets had ik wel kunnen zingen van plezier. Uit louter opgewondenheid belde ik als een dulle, zoodat iedereen me uit den weg stoot en een verkeersagent, die me den weg wilde versperren, van louter schrik zijn witte handschoenhand weer liet zakken!“

Later weer de andere heldin, die notabene niet van haar fiets af zou kunnen komen omdat ze ischias had: „Ik

kon niet anders dan altijd maar in hetzelfde tempo doortrappen en daar stond een agent als een razende te waken, dat ik moest afstappen, omdat de andere richting dóór mocht gaan. Ik schudde mijn hoofd, trapte door, schoot vlak vóór de tram langs en dat gaf hem zoo'n schrik, dat hij vergat me tegen te houden.“

Zoo is er meer. Het doet denken aan de manier van praten van de jongelui, die op 't oogenblik en vogue is. Met een groote wijde mond en slappe wangen en dan de lippen tot een opzichtig rondje — zoodat, als je zoo'n gezelschap op een afstand hoort, 't lijkt, of ze allemaal staan te miauwen als, toch wel gedistingueerde, katten.

S. LUGTEN-REYS.

PAEDAGOGISCHE OVERWEGINGEN.

XCV.

HENK heeft geruimen tijd rustig, doch ingespannen bij tante zitten spelen, want het ging er om, een huis voor haar te bouwen. Haar kamer en pension bevat hem niets.

„Ik zal een huis voor je bouwen, waar ik in drie, acht, vier kamers kan rondloopen en in alle kasten kijken en — en —“

Altruïsme is de aanleiding tot zijn wel overwogen arbeid nog vreemd. Maar dit mogen we bij een vierjarigen peuter ook nog niet verwachten.

„Het staat er!“

Zes kamers ieder van vijf blokken, met kleinere blokjes als huisraad op de vloeren geplaatst, kasten, tafels, stoelen, bed, badkuip, Compleet. Een modelhuis. De vensters en deuren ontbreken zoodat de frissche lucht overvloedig kan binnen stroomen. Over trappen is hij eveneens gemakkelijk heengegleden door een flatwoning te fabriceren van één verdieping. Wanneer tante hem dankbaar wil meenemen naar haar nieuwe woning om hem een chocolaadje aan te bieden, verkiest Henk toch weer haar pensionkamer.

Op zijn Moeders verzoek zal hij, voordat hij weggaat, de bouwdoos, netjes ingelegt, weer in de lade terugbrengen in hetzelfde hoekje. Daar had me die tante onderwijl zonder erg, op een gedeelte der vrij gekomen plaats een lepelkistje gezet en onlogisch staat het kind nu de bouwdoos op haar plaats te wringen en te duwen. Hij wil het maar niet opgeven. Omdat hij dit succes werkelijk niet bereiken kan, zal tante hem tegemoet komen. Ze zet daartoe een mandje op een stoof en zegt: plaats de bouwdoos nu eerst even op die stoof, ventje“. Een oogenblik bezinnen, hij neemt het mandje er af en zet de bouwdoos er op. Daarna gaat hij naar de lade, neemt schalksch het lepeldoosje weg en schuift de bouwdoos gemakkelijk in haar hoekje.

Wat ontstemd verwijt Moeder Tante:

„Dat doe ik nooit. Ik leer hem niets, ik laat hem geheel zichzelf ontwikkelen“.

Hoe vaak wordt de geestelijke zelfontwikkeling van het kind nog door de Ouders verkeerd begrepen. Het kind kan zijn logisch denken slechts ontwikkelen door het bezit van vele voorstellingen die we hem langzamerhand willen bijbrengen. Daarvan gaf die tante een sprekend voorbeeld.

E. W. ASSCHER.